

The Holy See

**Őszentsége
XVI. Benedek pápa
üzenete
a XXVI. Ifjúsági Világtalálkozóra
2011, Madrid**

„Krisztusban gyökerezve és rá épülve erősödjeteK meg a hitben” (vö. Kol 2,7)

Kedves Barátaim!

Gyakran gondolok vissza a 2008-as, Sydneyben tartott ifjúsági világtalálkozóra. A hit nagy ünnepét élhettük át ott, amelyen Isten Lelke erősen működött, és a világ minden tájáról érkező résztvevők között mély egységet hozott létre. Mint a korábbiak, az a találkozó is gazdag gyümölcsöket hozott sok fiatal és az egész Egyház életében. Most már a következő ifjúsági találkozó lebeg a szemünk előtt, amelyre 2011 augusztusában Madridban kerül sor. 1989-ben, a berlini fal történelmi leomlása előtt néhány hónappal a fiatalok zarándoklatának volt már egy állomása Spanyolországban, Santiago de Compostelában. Most, egy olyan pillanatban, amikor Európának nagy szüksége van arra, hogy újra felfedezze keresztény gyökereit, Madridban beszéltünk meg találkozót, amelynek témája: „Krisztusban gyökerezve és rá épülve erősödjeteK meg a hitben” (vö. Kol 2,7). Meghívlak tehát benneteket erre az európai és a világegyház számára is oly fontos eseményre. És azt szeretném, hogy minden fiatal – azok is, akik osztoznak a Jézus Krisztusba vetett hitünkben, és azok is, akik még bizonytalanok, kételkednek, vagy nem is hisznek

benne – szert tehessen arra a tapasztalatra, amely meghatározó lehet egész életére: a feltámadt és élő Úr Jézussal való találkozásra és az ő mindannyiunk iránti szeretetének a megtapasztalására.

1. Legnagyobb vágyaitok forrásainál

Minden korban és napjainkban is számos fiatal mélyen vágyik arra, hogy az emberi kapcsolatokat igazságban és közösségvállalásban élje meg. Sokan törekszenek igaz barátságok kialakítására, az igaz szerelem megismerésére, tartós házasság alapítására, saját helyük megtalálására és valódi biztonságra, amely biztosítja a nyugodt és boldog jövőt. Bizonyára – ezt saját ifjúkori tapasztalataimból is tudom – benneteket, fiatalokat nem az állandóság és a biztonság gondolata foglalkoztat a legjobban. Igen, a munkahely kérdése és ehhez kapcsolódóan az, hogy biztos talaj legyen a lábunk alatt, súlyos és égető kérdés, ugyanakkor a fiatalság alapvetően az az időszak, amikor az ember nagyobb jövőt keres. Ha visszagondolok saját fiatalkoromra – egyszerűen nem akartunk elveszni a polgári élet megszokottságában. A nagyot és az újat akartuk. Magát az életet akartuk megtalálni, annak egész szélességében és szépségében. Persze ez a helyzetünkkel is összefüggött. A náci diktatúrában és a háború ideje alatt, hogy úgy mondjam, az uralkodó hatalom bezárt minket. A szabadságot akartuk tehát, az emberi lehetőségek széles skáláját. Azt hiszem azonban, hogy valamilyen módon ez a megszokásból kiemelő lendület megtalálható minden nemzedékben. Ez része a fiatalságnak, hogy többet akarunk, mint egy biztos munkahely szokványos hétköznapijai, és hogy az igazán nagy dolgok utáni vágy mozgat bennünket. Üres álom ez csupán, amely a felnőtté válással szertefoszlik? Nem, az ember valóban a nagyra, a végtelenre teremtett. Minden más túl kevés. Szent Ágostonnak igaza volt: „Nyugtalan a szívünk, amíg meg nem nyugszik benned.” A nagyobb élet vágya jelzi azt, hogy Ő alkotott minket, hogy „ujjlenyomatát” hordozzuk magunkon. Isten élet, és ezért minden teremtménye az életre vágyik. Az Isten képére alkotott ember egyedülálló és különös módon törekszik szeretetre, öröme és békére. Így értjük meg, milyen értelmetlen követelés Isten eltávolítása azért, hogy az ember élni tudjon. Isten az élet forrása, az ő kiiktatása ettől a forrástól való elszakadás, és elkerülhetetlenül önmagunk megfosztása a teljességtől és az örömtől: „A teremtmény ugyanis Teremtője nélkül elenyészik.” (II. Vatikáni Zsinat, *Gaudium et spes* kezdetű konst., 36). A mai kultúra a világ néhány részén, főleg nyugaton hajlik arra, hogy Istent kizárja, vagy a benne való hitet magánügynek, a társadalmi élet számára teljesen jelentéktelennek tekintse. Miközben azok az értékek, amelyekre a társadalom épül, az evangéliumból fakadnak. Ilyen az emberi méltóság, a szolidaritás, a munka és a család iránti érzék. Mégis Isten egyfajta „megfogyatkozása” figyelhető meg, egyfajta emlékezetkiesés, sőt kifejezetten a kereszténység visszautasítása, a kapott hit kincsének megtagadása, amely azzal a veszéllyel jár, hogy az ember elveszíti saját mély önazonosságát.

Ezért, kedves barátaim, arra hívlak meg benneteket, hogy mélyítsétek el az Istenbe, a mi Urunk, Jézus Krisztus Atyjába vetett hiteteket! Ti vagytok a társadalom és az Egyház jövője! Amint Szent

Pál apostol írta Kolossze város keresztényeinek, létfontosságú, hogy legyenek gyökereink és szilárd alappal rendelkezünk! És ez különösen is igaz manapság, amikor sokaknak nincsenek biztos viszonyítási pontjaik életük felépítéséhez, s így egészen elbizonytalanodnak. Az elterjedt relativizmus, amely szerint minden egyenértékű, s nem létezik sem igazság, sem abszolút viszonyítási pont; nem szül igazi szabadságot, hanem bizonytalanosságot, zavart és a pillanatnyi divathoz való alkalmazkodást. Nektek, fiataloknak, jogotok van ahhoz, hogy az előttek élő nemzedékektől biztos pontokat kapjatok döntéseitekhez és jövőtök felépítéséhez úgy, ahogy egy zsenge növénynek is szüksége van a megfelelő támaszra addig, amíg meg nem erősödnek a gyökerei, hogy aztán erős, gyümölcsöt hozó fává váljon.

2. Krisztusban gyökerezve és ráépülve

Azért, hogy világossá tegyem a hit fontosságát a hívek életében, szeretnék annál a három fogalomnál időzni, amelyeket Szent Pál ebben a szentírási mondatban használ: „Krisztusban gyökerezve és rá épülve erősödjetek meg a hitben!” (vö. Kol 2,7). Három képet találunk benne: a „gyökerezve” szó a fára és azt tápláló gyökerekre emlékeztet bennünket, az „épülve” egy ház építésére utal, az „erősödés” pedig a testi és morális képességeink növekedésére utal. Nagyon kifejező képek ezek. Mielőtt magyarázatot fűzök hozzájuk, csak arra szeretnék utalni, hogy ez a három kifejezés az eredeti szövegben nyelvtani szempontból passzív alakban áll: ez azt jelenti, hogy maga Krisztus az, aki kezdeményezi a hívők meggyökeresedését, őrá épülését és megerősítését.

Először nézzük a fa képét, amely az őt tápláló és szilárdan tartó gyökereknek köszönhetően erősen áll a földön, amelybe ültették. Gyökerek nélkül elfújná a szél, és elpusztulna. Melyek a mi gyökereink? Természetesen a szüleink, családjunk s országunk kultúrája, amelyek önazonosságunk nagyon fontos alkotóelemei. A Biblia egy másikat is felfed számunkra. Jeremiás próféta írja: „Áldott az az ember, aki az Úrban bíz, akinek az Úrban van a reménye. Olyan lesz, mint a víz mellé ültetett fa, amely gyökereit egészen a folyóig ereszti. Ha jön a hőség, nem kell félnie, lombja mindig zöldellni fog. Szárazság idején sem kell aggódnia, akkor sem szűnik meg gyümölcsöt teremni” (Jer 17,7-8). Gyökeret eresztetni azt jelenti a próféta számára, hogy bizalmunkat újra Istenbe helyezzük. Belőle merítjük életünket, nélküle nem tudnánk igazán élni, hiszen „Isten örök életet adott nekünk, s ez az élet az ő Fiában van” (vö. 1Jn 5,11). Jézus maga is azt mondja magáról, hogy ő a mi életünk (vö. Jn 14,6). Ezért a keresztény hit nem csupán bizonyos igazságokban való hit, hanem elsősorban személyes kapcsolat Jézus Krisztussal, az Isten Fiával való találkozás, amely egész életünknek új lendületet ad. Ha személyes kapcsolatra lépünk vele, akkor Krisztus megmutatja igazi önazonosságunkat, s a vele való barátságban növekszik és teljesedik ki az életünk. Fiatal korunkban van egy pillanat, amikor mindenki felteszi magának a kérdést: mi az életem értelme? Mi a célom, milyen irányba kell mennem? Ez egy alapvető időszak, amely belső nyugtalanságot okozhat, ami néha elég sokáig tart. Az ember

elgondolkodik azon, hogy milyen munkát válasszon, milyen társadalmi kapcsolatokat alakítson ki, milyen érzelmeket tápláljon. Ezzel kapcsolatban eszembe jut saját fiatalságom. Valahogyan már elég korán tudtam, hogy az Úr papnak szán engem. Amikor azonban a háború után a szemináriumban és az egyetemen e cél elérése felé haladtam, újból meg kellett küzdenem ezért a bizonyosságért, fel kellett tennem a kérdést: Valóban ez az én utam? Valóban ez az Úr akarata számomra? Képes vagyok egy életen át hozzá hűségesnek lenni, és egészen neki, a szolgálatára szentelni az életemet? Az ilyen döntésekért meg kell szenvedni. Máshogyan nem megy. De utána megérett bennem a bizonyosság: így van jól. Igen, az Úr hív engem, és akkor majd erőt is ad nekem. A rá való hallgatásban, a vele való együttlében leszek igazi önmagammá. Nem a kívánságaim teljesítése számít, hanem az ő akarata. Így lesz igazi az élet.

Amint a gyökerek szilárdan tartják a fát a földben, úgy ad tartós szilárdságot az alap a háznak. A hit által Krisztusra épülünk (vö. Kol 2,7), ahogyan egy ház az alapra épül. Az üdvösségtörténetben számos szent példáját látjuk, akik életüket Isten ígéjére építették. Köztük az első Ábrahám. Hitbeli ősatyánk engedelmeskedett Istennek, aki azt kérte tőle, hogy hagyja el az otthonát, és költözzön egy ismeretlen országba. „Ábrahám hitt az Istennek, ez megigazulására vált, és az Isten barátjának nevezték” (Jak 2,23). Krisztusra épülni azt jelenti, hogy konkrétan válaszolunk Isten hívására, benne bízunk, és tettekre váltjuk a szavait. Jézus maga figyelmeztette tanítványait: „Miért mondjátok nekem: Uram, Uram! – ha nem teszitek meg, amit mondok?” (Lk 6,46). És visszatérve a házépítés képéhez, hozzáteszi: „aki eljön, meghallgatja tanításomat és tettekre is váltja, a házat építő emberhez hasonlít, aki mélyre leásott, és a sziklára rakta az alapot. Jött az árvíz, és az áradat rázúdult a házra, de nem tudta megingatni, mert biztos alapra épült” (Lk 6,47—48).

Kedves barátaim, építsétek sziklára a házatokat, mint az az ember, „aki mélyre leásott”. Próbáljátok meg ti is mindennap követni Krisztus szavát. Úgy tekintsetek rá, mint igaz barátra, akivel megoszthatjátok életutakat. Mellette képesek lesztek arra, hogy a nehézségekkel, a problémákkal, de még a csalódásokkal és a vereségekkel is bátran és reménnyel nézzetek szembe. Állandóan a könnyebb utat ajánlják nektek, de magatok fogjátok észrevenni, hogy ezek hamisnak bizonyulnak, nem adnak békét és örömet. Csak Isten ígéje mutatja meg az igazi utat, csak a nekünk átadott hit az a fény, amely megvilágítja utunkat. Fogadjátok hálával ezt a lelki ajándékot, amelyet családjaitoktól kaptatok és tegyetek meg mindent azért, hogy Isten hívására felelősen válaszoljatok, és felnőjete a hitben. Ne higgyetek azoknak, akik azt mondják nektek, hogy életetek felépítéséhez nincs szükségetek másokra! Inkább támaszkodjatok azoknak a hitére, akik közel állnak hozzátok, az Egyház hitére, és köszönjétek meg az Úrnak, hogy ezt a hitet kaptátok és elfogadtátok!

3. Erősödjétek meg a hitben

„Gyökerezetek meg Krisztusban, épüljete rá, és erősödjete meg a hitben!” (vö. Kol 2,7) Szent Pál apostol a kolosszei keresztényeknek egy konkrét nehézségére válaszolva írta meg azt a levelet, amelyből ezt a felhívást idéztük. Azt a közösséget ugyanis veszélyeztette a korabeli kultúra bizonyos irányzatainak befolyása, amelyek elfordították őket az evangéliumtól. A mai kultúra, kedves fiatalok, sok mindenben hasonlít az akkori kolosszei kultúrához. Egy erős laicista eszmei áramlat ugyanis ki akarja rekeszteni Istent az emberek és a társadalom életéből, és egy Isten nélküli „mennyországot” kínál távlatként és próbál megteremteni. A tapasztalat azonban azt tanítja, hogy a világ Isten nélkül „pokollá” válik, amelyben az egoizmus, a családok szétszakadása, az emberek és népek közti gyűlölet uralkodik, valamint a szeretet, az öröm és a remény hiánya. Ezzel ellentétben, ahol az emberek és a népek elfogadják az Isten jelenlétét, Őt imádják igazságban és hallgatnak a szavára, ott ténylegesen felépül a szeretet civilizációja, ahol mindenkinek a méltóságát tiszteletben tartják, és együtt növekszik a közösség az általa megtermett gyümölcsökkel. Vannak azonban keresztények, akik hagyják, hogy elcsábítsa őket a laicista gondolkodásmód, vagy olyan vallási irányzatok vonzzák őket, amelyek eltávolítják őket a Jézus Krisztusba vetett hittől. Mások ugyan nem követik ezeket a csábító hangokat, de egyszerűen hagyták kihűlni hitüket, ami elkerülhetetlenül negatív következménnyel járt erkölcsi szinten.

Szent Pál apostol a keresztre feszített és feltámadt Krisztus erejére emlékezteti azokat a testvéreket, akiket megfertőztek az evangéliumtól idegen gondolatok. Ez a titok életünk alapja, a keresztény hit középpontja. Minden olyan filozófiai irányzatnak, amelyik megveti és „ostobaságnak” tekinti ezt a titkot (1Kor 1,23), nyilvánvalóvá válnak a korlátai az ember szívében lévő nagy kérdések előtt. Ezért szeretnék benneteket én is, mint Szent Péter apostol utóda, megerősíteni a hitetekben (vö. Lk 22,32). Szilárdan hiszünk abban, hogy Krisztus a kereszten odaadta magát értünk, hogy nekünk ajándékozza szeretetét. Szenvedésében a mi szenvedésünket hordozta, magára vette bűneinket, megbocsátást szerzett nekünk, kiengesztelt az Atyával és megnyitotta az örök élet felé vezető utat. Így szabadultunk meg attól, ami életünkben a legnagyobb akadály: a bűn szolgaságától. És így válunk képessé arra, hogy mindenkit szeressünk, még ellenségeinket is, és arra, hogy megosszuk ezt a szeretetet szegény és rászoruló testvéreinkkel.

Kedves barátaim, a keresztt gyakran félelmet kelt bennünk, mert az élet megtagadásának tűnik. Valójában azonban az ellenkezőjéről van szó! A keresztt Istennek az emberre kimondott „igenje”, szeretetének legnagyobb kifejezése, és az a forrás, ahonnan az örök élet fakad. Az isteni élet valóban a keresztre feszített Jézus megnyitott szívéből fakad, amely nyitva áll mindazok előtt, akik készek ráemelni tekintetüket. Ezért csak arra hívhatlak titeket, hogy fogadjátok el Jézus kereszttjét, Isten szeretetének jelét mint az új élet forrását. A meghalt és feltámadt Krisztuson kívül nincs üdvösség! Csak Ő képes megszabadítani a világot a gonosztól, és Ő adja meg az igazságosság, a béke és a szeretet Országának növekedését, amelyre mindnyájan vágyunk.

4. Jézus Krisztusban hinni anélkül, hogy látnánk őt

Az Evangélium leírja nekünk Tamás apostol hittapasztalatát, hogy hogyan fogadja el Krisztus keresztyének és feltámadásának titkát. Tamás a tizenkét apostolhoz tartozik, követte Jézust, gyógyításainak és csodáinak szemtanúja, hallgatta szavait, s átélte halálakor az ebből származó zavart. Húsvétvasárnap este az Úr megjelenik a tanítványoknak, Tamás azonban nincs ott, s amikor elmondják neki, hogy Jézus él és megjelent, azt mondja: „Hacsak nem látom kezén a szegek nyomát, ha nem helyezem ujjamat a szegek helyére, és oldalába nem teszem a kezem, nem hiszem” (Jn 20, 25).

Mi is szeretnénk látni Jézust, vele beszélgetni, még erősebben érezni jelenlétét. Ma sokan nehezen tudnak eljutni Jézushoz. Annyi tudományosnak mondott kép kering Jézusról, amelyek éppen személyének nagyságától és egyedülálló voltától fosztják meg Őt. Ezért érett meg bennem tanulmányaim és elmélkedéseim hosszú éveit alatt a gondolat, hogy egy könyvben átadjak valamit a Jézussal való személyes találkozásomból: mintegy másoknak segítő, hogy lássák, hallják és megérintsék az Urat, akiben eljött hozzánk Isten, hogy megismerhessük Őt. Amikor nyolc nap múlva Jézus ismét megjelenik a tanítványoknak, maga mondja Tamásnak: „Nyújtsd ide az ujjadat és nézd kezemet! Nyújtsd ki a kezedet és tedd oldalamba! S ne légy hitetlen, hanem hívő!” (Jn 20,27). Nekünk is lehetséges, hogy érzékelhető kapcsolatunk legyen Jézussal, úgy mond, mi is odatehetjük ujjunkat szenvedésének jeleire, szeretetének jeleire: a szentségekben Ő különösen közel van hozzánk, önmagát ajándékozta nekünk. Kedves fiatalok! Tanuljátok meg Jézust „látni”, és „találkozni” vele az Eucharishtiában, ahol jelen van és olyannyira közel hozzánk, hogy utunkon ételünkké válik; a bűnbánat szentségében, amelyben az Úr megmutatja irgalmát azáltal, hogy mindig felkínálja megbocsátását. Ismerjétek fel és szolgáljátok Jézust a szegényekben is, a betegekben, azokban a testvérekben, akiknek nehézségeik vannak és segítségre van szükségük.

Kezdetek személyes beszélgetést Jézus Krisztussal a hitben, és tápláljátok ezt a párbeszédet. Ismerjétek meg Őt az evangéliumok és a Katolikus Egyház Katekizmusának olvasásán keresztül. Beszélgetsetek vele az imádságban, bízzatok benne: Ő sosem okoz csalódást! „A hit elsősorban az ember személyes ragaszkodása Istenhez; ugyanakkor ettől elválaszthatatlanul az Istentől kinyilatkoztatott egész igazság szabad elfogadása” (Katolikus Egyház Katekizmusa, 150). Így érett, szilárd hitre tehettek szert, amely nem csak egy vallásos érzésre vagy a gyermekkori hittanórák halvány emlékére épül. Megismerhetitek Istent, és valóban belőle élhettek, ahogy Tamás apostol, amikor határozottan kinyilvánította Jézusban való hitét: „Én Uram, én Istenem!”

5. Az egyház hite megerősít, hogy tanúságot tegyünk

Abban a pillanatban Jézus felkiált: „Hittél, mert láttál. Boldogok, akik nem látnak, mégis hisznek” (Jn 20,29). Az egyház útjára gondol, amely egyház a szemtanúk, vagyis az apostolok hitére épül.

Így értjük meg, hogy a személyes hitünk Krisztusban, amely a vele való párbeszédéből született, az egyház hitéhez kötődik: nem elszigetelt hívők vagyunk, hanem a keresztség által ennek a nagy családnak a tagjai, és az egyház által vallott hit az, amely biztonságot ad személyes hitünknek. A hitvallás, amelyet a vasárnapi misén elmondunk, éppen attól a veszélytől óv meg minket, hogy egy olyan Istenben higgyünk, aki nem az, akit Jézus kinyilatkoztatott: „Minden hívő egy láncszem a hívők láncolatában. Csak akkor tudok hinni, ha mások hite fönntart és hitem révén, én is hozzájárulok mások hitének fönntartásához.” (Katolikus Egyház Katekizmusa, 166) Köszönjük meg mindig az Úrnak az egyház ajándékát; az egyház segít, hogy biztonságban haladjunk előre a hitben, amely az igaz életet adja (vö. Jn 20,31).

Az egyház történetében a szentek és a vértanúk Krisztus dicsőséges keresztségéből merítettek erőt, hogy hűségesek maradjanak Istenhez egészen önmaguk odaadásáig; a hitben találták meg az erőt saját gyengeségeik legyőzéséhez és minden viszontagság leküzdéséhez. Ahogy János apostol mondja: „Ki győzi le a világot, ha nem az, aki hiszi, hogy Jézus az Isten Fia?” (1Jn, 5,5). A hitből születő győzelem pedig a szeretet győzelme. Hány keresztyén volt és van ma is, akik a hit erejének élő tanúi, amely a szeretetben fejeződik ki?! A béke építői voltak, előmozdították az igazságosságot, egy emberibb, Isten tervének megfelelő világért szálltak síkra; hozzáértéssel és szakértelemmel kötelezték el magukat a társadalmi élet különböző területein, hatékonyan járultak hozzá mindenki javához. A hitből fakadó szeretet nagyon konkrét tanúságtételre vezette őket szavakban és tettekben: Krisztus nem csak saját magunk számára kincs, hanem a legdrágább kincs, amit megoszthatunk másokkal. A globalizáció korában legyetek a keresztyén remény tanúi az egész világon: nagyon sokan szeretnék megkapni ezt a reményt! A négy napja halott barátjának, Lázárnak a sírboltja előtt, Jézus, mielőtt visszahívta az életbe, így szólt testvéréhez, Mártához: „Ha hiszel, meglátod Isten dicsőségét” (vö. Jn 11,40). Ha hisztek, ha hiteteket minden nap megéletek és megvalljátok, ti is eszközzé váltok, amely által más hozzátok hasonló fiatalok újra felfedezik az élet értelmét és örömét, amelyek a Krisztussal való találkozásból fakadnak.

6. A madridi ifjúsági világtalálkozóra készülve

Kedves barátaim! Ismét hívlak benneteket, hogy gyertek el a madridi ifjúsági világtalálkozóra. Mély örömmel, személyesen várom mindegyikötöket: Krisztus meg akar szilárdítani benneteket a hitben az egyház által. Nem könnyű a Krisztusban való hitet és az Ő követését választani; akadályozza ezt sokféle személyes hűtlenségünk, a sok-sok hang, melyek könnyebb utakat mutatnak. Ne hagyjátok magatokat elbátortalanodni, keressétek inkább a keresztyén közösség támaszát, az egyház támaszát! Az év során készüljétek intenzíven a madridi találkozásra püspökeitekkel, papjaitokkal, az egyházmegyei ifjúságpasztorációs felelősökkel, a plébániaközösségekben, egyesületekben és mozgalmakban. Hogy milyen lesz a találkozásunk, elsősorban a lelki felkészüléstől, az imádságtól, Isten igéjének közös hallgatásától és egymás segítségétől függ.

Kedves fiatalok! Az egyház számít rátok! Szüksége van élő hitetekre, kreatív szeretetekre, a reményetek dinamizmusára. A ti jelenlétetek megújítja az egyházat, megfiatalítja és új lendületet ad neki. Ezért az ifjúsági világtalálkozók nemcsak nektek kegyelem, hanem Isten egész népének is. A spanyolországi egyház aktívan készül fogadásotokra és a hit örömteli tapasztalatának közös megélésére. Megköszönöm az egyházmegyéknek, a plébániáknak, a kegyhelyeknek, a szerzetesközösségeknek, az egyházi egyesületeknek és mozgalmaknak, hogy nagylelkű munkával készülnek erre az eseményre. Az Úr bőséges áldását adja rájuk. A Szűzanya kísérje az előkészület útját! Ő, amikor az angyal köszöntötte, hittel fogadta be Isten ígését; hittel járult hozzá ahhoz a műhöz, amit Isten vitt végbe benne. Amikor kimondta „igenjét” (*fiat*), egy mérhetetlen szeretet ajándékát kapta meg, ami arra indította, hogy teljesen Istennek adja magát. Járjon közbe mindegyikötökért, hogy ezen az ifjúsági világtalálkozáson növekedhessetek a hitben és a szeretetben. Biztosítalak benneteket, hogy atyai szeretettel emlékezem meg rólatok imáimban és szívből megáldalak titeket.

Vatikán, 2010. augusztus 6., Urunk színeváltzásának ünnepén

XVI. Benedek pápa

© Copyright 2010 - Libreria Editrice Vaticana